

УДК 351.741:355.01(477)

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2026.93.5.25>

КООРДИНАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Ступник Я.В.,

*кандидат юридичних наук, професор,
завідувач кафедри кримінального права
та правоохоронної діяльності*

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

ORCID: 0000-0001-8024-9735

e-mail: yaroslav.stupnyk@uzhnu.edu.ua

Фурик Б.Ю.,

*старший викладач кафедри кримінального права
та правоохоронної діяльності*

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

ORCID: 0009-0001-4079-9588

e-mail: bohdana.furyk@uzhnu.edu.ua

Ступник М.В.,

*старший викладач кафедри господарського права
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»*

ORCID: 0009-0002-9550-6399

e-mail: maryna.stupnyk@uzhnu.edu.ua

Ступник Я.В., Фурик Б.Ю., Ступник М.В. Координація діяльності правоохоронних органів в умовах воєнного стану.

У статті досліджено особливості координаційної взаємодії правоохоронних органів України в умовах дії правового режиму воєнного стану, запровадженого внаслідок широкомасштабної збройної агресії Російської Федерації з 24 лютого 2022 року. Актуальність дослідження зумовлена тим, що воєнний стан створює специфічне правове середовище, в якому традиційні механізми координації правоохоронної діяльності потребують суттєвого переосмислення та адаптації до екстремальних умов функціонування державних інституцій. Проаналізовано конституційно-правові та законодавчі основи координації, зокрема положення Конституції України, Закону України “Про правовий режим воєнного стану”, Закону України “Про прокуратуру”, Закону України “Про військово-цивільні адміністрації”, а також профільного законодавства щодо діяльності Служби безпеки України та Національної поліції. Досліджено багаторівневу структуру системи координації правоохоронної діяльності в умовах воєнного стану: на загальнодержавному рівні – через Раду національної безпеки і оборони України та Кабінет Міністрів України; на регіональному рівні – через обласні та Київську міську військові адміністрації; на відомчому рівні – через координаційну роль прокуратури у сфері протидії злочинності. Особливо висвітлено координаційну взаємодію в розрізі діяльності Офісу Генерального прокурора, СБУ, Національної поліції, Державного бюро розслідувань та Національної гвардії України. Виявлено ключові проблеми міжвідомчої взаємодії, серед яких: дублювання координаційних повноважень різних органів без чіткого розмежування їхньої компетенції; недостатній розвиток механізмів оперативного обміну інформацією та несумісність інформаційних платформ; складнощі цивільно-військової взаємодії правоохоронних органів із підрозділами Збройних Сил України в єдиному оперативному просторі; відомча замкненість окремих структур; прогалини в нормативно-правовому регулюванні координації саме в умовах воєнного стану; недостатня інтеграція з міжнародними партнерами при документуванні воєнних злочинів. Запропоновано науково обґрунтовані шляхи удосконалення відповідних координаційних механізмів. Підкреслено значення залучення органів місцевого

самоврядування, волонтерських рухів та інститутів громадянського суспільства до координаційних процесів в умовах воєнного стану.

Ключові слова: координація, правоохоронні органи, воєнний стан, міжвідомча взаємодія, правоохоронна система, національна безпека.

Stupnyk Y.V., Furyk B.Y., Stupnyk M.V. Coordination of law enforcement activities under martial law conditions.

The article examines the features of the coordination interaction of law enforcement agencies of Ukraine under the legal regime of martial law, introduced as a result of the large-scale armed aggression of the Russian Federation since February 24, 2022. The relevance of the study is due to the fact that martial law creates a specific legal environment in which traditional mechanisms for coordinating law enforcement activities require significant rethinking and adaptation to the extreme conditions of the functioning of state institutions. The constitutional, legal and legislative foundations of coordination are analyzed, in particular the provisions of the Constitution of Ukraine, the Law of Ukraine “On the Legal Regime of Martial Law”, the Law of Ukraine “On the Prosecutor’s Office”, the Law of Ukraine “On Military-Civil Administrations”, as well as profile legislation on the activities of the Security Service of Ukraine and the National Police. The multi-level structure of the law enforcement coordination system under martial law was studied: at the national level - through the National Security and Defense Council of Ukraine and the Cabinet of Ministers of Ukraine; at the regional level – through the regional and Kyiv City Military Administrations; at the departmental level – through the coordinating role of the prosecutor’s office in combating crime. Coordination interaction in the context of the activities of the Prosecutor General’s Office, the Security Service of Ukraine, the National Police, the State Bureau of Investigation and the National Guard of Ukraine was separately highlighted. Key problems of interagency interaction were identified, including: duplication of coordination powers of various bodies without a clear demarcation of their competence; insufficient development of mechanisms for operational information exchange and incompatibility of information platforms; difficulties of civil-military interaction of law enforcement bodies with units of the Armed Forces of Ukraine in a single operational space; departmental isolation of individual structures; gaps in the regulatory and legal regulation of coordination in martial law; insufficient integration with international partners in documenting war crimes. Scientifically substantiated ways of improving the relevant coordination mechanisms are proposed. The importance of involving local governments, volunteer movements and civil society institutions in coordination processes in martial law is emphasized.

Key words: coordination, law enforcement agencies, martial law, interagency cooperation, law enforcement system, national security.

Постановка проблеми. Введення правового режиму воєнного стану на території України внаслідок широкомасштабної збройної агресії російської федерації зумовило кардинальну трансформацію організаційно-правових засад функціонування всієї системи правоохоронних органів держави. В умовах збройного конфлікту високої інтенсивності координація діяльності різних правоохоронних структур набуває особливого значення, оскільки від злагодженості їхніх дій залежить не лише ефективність протидії злочинності, а й забезпечення національної безпеки в цілому.

Воєнний стан створює специфічне правове середовище, в якому традиційні механізми координації правоохоронної діяльності потребують суттєвого переосмислення та адаптації. У вітчизняних умовах протягом тривалого часу не вдається здійснити ефективний вибір координатора як суб’єкта, що у повній мірі погоджує галузеву діяльність всіх задіяних у процесі протидії злочинності установ і організацій.

Стан опрацювання проблематики. У доктринальній площині дослідженню тих чи інших аспектів координації діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності приділяли увагу такі вчені, як: О.М. Бандурка, О.В. Білаш, Л.М. Давиденко, О.О. Житний, В.В. Коваленко, О.В. Кузьменко, О.М. Литвинов, В.Т. Нор, О.Н. Ярмиш та ін. Особливості функціонування правоохоронної системи в умовах особливих правових режимів аналізували Ю.П. Битяк, В.М. Гаращук, Т.О. Коломоєць.

Водночас питання координації правоохоронної діяльності саме в умовах воєнного стану досі залишається недостатньо дослідженим в українській юридичній науці, що зумовлює актуальність даного дослідження.

Мета статті – визначити проблемні питання координації діяльності правоохоронних органів в умовах воєнного стану, дослідити специфіку координаційних механізмів, виявити проблемні аспекти

міжвідомчої взаємодії та сформулювати науково обґрунтовані пропозиції щодо оптимізації координаційних процесів для підвищення ефективності правоохоронної функції держави.

Виклад основного матеріалу. Термін «координація» латинського походження. Він має такі словникові тлумачення: 1) погодження, зведення до відповідності, установлення взаємозв'язку, контакту в діяльності людей, між діями, поняттями тощо; 2) узгодженість рухів. Тож під координацією розуміємо взаємоузгоджену діяльність кількох суб'єктів для досягнення ними спільної мети [1, с. 362].

На відміну від терміна «взаємодія», координація передбачає наявність суб'єкта, котрий координує, який згідно з вимогами закону наділений певними організаційними повноваженнями щодо всіх інших суб'єктів такої діяльності, проте вони не перебувають із ним у відносинах залежності чи підпорядкування. На законодавчому рівні координація діяльності правоохоронних органів визнана одним із основних напрямів державної політики з питань національної безпеки [2, с. 25].

В Україні термін «координація» у правовому сенсі був застосований 2000 року в п. 1 Положення про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі зі злочинністю, схваленого Координаційним комітетом по боротьбі з корупцією і організованою злочинністю при Президентіві України 17 липня 2000 року. У ньому зазначалося, що координація – це спрямовані на зміцнення законності та правопорядку спільне розроблення та практична реалізація узгоджених заходів зі своєчасного виявлення, розкриття, припинення та попередження злочинів і корупційних діянь, усунення причин та умов, які сприяють їхньому вчиненню. Незважаючи на те, що створення Координаційного комітету по боротьбі з корупцією і організованою злочинністю при Президентіві України було визнано неконституційним, визначення координації, наведене у положенні, не втратило своєї актуальності й донині [3, с. 40].

В.А. Мозгова зазначає, що координація діяльності правоохоронних органів із протидії злочинності та корупції – це передбачена законом, об'єктивно обумовлена, узгоджена та постійна взаємодія з метою реалізації учасниками правоохоронної діяльності спільних заходів за найбільш пріоритетними напрямами протидії злочинним та корупційним проявам, що здійснюється під організаційним керівництвом відповідного прокурора [4, с. 290].

За загальними правилами координація здійснюється у таких формах:

- координаційних нарад керівників правоохоронних органів під головуванням відповідного прокурора;
- спільних засідань колегій правоохоронних органів;
- міжвідомчих нарад за участю керівників правоохоронних органів, органів виконавчої влади, місцевого самоврядування та державного нагляду (контролю);
- спільних наказів, вказівок, інформаційних листів та інших документів організаційного та методичного характеру;
- обміну інформацією з питань стану злочинності та корупції;
- розробки і здійснення узгоджених заходів з метою виявлення, припинення та попередження кримінальних правопорушень;
- спільних виїздів до регіонів для проведення узгоджених заходів та перевірок;
- вивчення та впровадження позитивного досвіду з питань запобігання і протидії злочинності;
- спільного ініціювання та проведення аналітичних і наукових досліджень у сфері протидії злочинності [5, с. 74].

Конституційно-правову основу координації діяльності правоохоронних органів в Україні становить стаття 17 Конституції України, яка покладає на державу обов'язок забезпечення національної безпеки. Введення воєнного стану на підставі Указу Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 суттєво модифікувало правові рамки координаційної взаємодії правоохоронних структур.

Відповідно до положень Закону України «Про правовий режим воєнного стану» від 12 травня 2015 року № 389-VIII, в умовах воєнного стану запроваджуються особливі форми координації діяльності органів виконавчої влади, у тому числі правоохоронних органів [6]. Воєнний стан об'єктивно вимагає посилення централізації управління та координації в правоохоронній сфері з метою забезпечення оперативності та ефективності реагування на загрози.

Система координації правоохоронної діяльності в умовах воєнного стану характеризується багаторівневою структурою. На загальнодержавному рівні координаційні функції здійснюють Рада національної безпеки і оборони України, Кабінет Міністрів України, а також утворені в умовах воєнного стану спеціалізовані координаційні органи. На регіональному рівні координацію забезпечують обласні, Київська міська військові адміністрації, які відповідно до Закону України «Про військово-цивільні

адміністрації» наділені широкими координаційними повноваженнями щодо діяльності правоохоронних органів на відповідних територіях [7].

Особливе значення в системі координації правоохоронної діяльності займає інститут прокуратури. Згідно зі статтею 131-1 Конституції України та Законом України «Про прокуратуру», прокуратура здійснює координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності [8; 9]. В умовах воєнного стану ця координаційна функція набуває особливої актуальності, оскільки вимагає узгодження зусиль різних відомств у документуванні воєнних злочинів, протидії колабораціонізму та іншим специфічним для воєнного часу кримінальним правопорушенням.

Роль органів прокуратури України у розслідуванні воєнних злочинів полягає у тому, що Офіс Генерального прокурора здійснює процесуальне керівництво під час розслідування воєнних злочинів, а органи прокуратури слідкують за дотриманням законодавства у процесі документування і розслідування воєнних злочинів відповідними правоохоронними органами та представляють обвинувачення у судовому процесі. Також, органи прокуратури здійснюють збір доказів воєнних злочинів та їх фіксацію для представлення у судовому національному і міжнародному процесі [10, с. 565].

Досліджуючи правову природу координаційних повноважень прокуратури, О. Баганець наголошує, що координація не передбачає владно-розпорядчих відносин субординації, а ґрунтується на принципах рівноправності, добровільності та консенсусу між правоохоронними органами [11, с. 45]. Водночас в умовах воєнного стану спостерігається певне посилення централізаційних тенденцій у координаційній діяльності, що зумовлено необхідністю швидкого реагування на загрози та прийняття оперативних рішень.

Аналіз практики функціонування координаційних механізмів правоохоронної діяльності свідчить про наявність низки проблемних аспектів. По-перше, в умовах воєнного стану спостерігається певне дублювання координаційних повноважень різних органів, що знижує ефективність управлінського впливу. Множинність координуючих суб'єктів без чіткого розмежування їхньої компетенції призводить до розпорошення відповідальності та зниження результативності координаційної діяльності.

По-друге, недостатньо розвиненими залишаються механізми оперативного обміну інформацією між різними правоохоронними органами. В умовах, коли швидкість прийняття рішень є критично важливою, відсутність єдиного інформаційного простору суттєво ускладнює координацію [12, с. 190]. Ця проблема особливо гостро проявляється при необхідності координації дій правоохоронних органів різних регіонів, зокрема при розслідуванні злочинів, вчинених на різних територіях.

Інформаційно-аналітичне забезпечення координації є одним з найважливіших аспектів ефективної міжвідомчої взаємодії. Створення інтегрованих інформаційних систем дозволяє забезпечити своєчасний обмін даними про виявлені злочини, розшукуваних осіб, використання спільних баз даних. Проте на практиці різні правоохоронні органи часто використовують несумісні інформаційні платформи, що утруднює обмін даними [13, с. 98].

По-третє, в умовах воєнного стану значно ускладнюється координація діяльності правоохоронних органів з підрозділами Збройних Сил України та інших військових формувань. Традиційні моделі цивільно-військової взаємодії потребують адаптації до реалій збройного конфлікту, коли правоохоронні та військові структури фактично працюють в єдиному оперативному просторі [14, с. 115].

Координація між правоохоронними органами та військовими формуваннями вимагає врахування специфіки їхніх функцій та повноважень. Якщо основним завданням Збройних Сил є відсіч збройної агресії, то правоохоронні органи зосереджуються на підтриманні правопорядку, протидії злочинності та захисті прав громадян. Проте, в прифронтових регіонах ці функції часто перетинаються, що вимагає чіткої координації для уникнення конфліктів компетенції.

Особливої уваги потребує координація діяльності Служби безпеки України та Національної поліції. Відповідно до Закону України «Про Службу безпеки України», СБУ здійснює контррозвідальну діяльність, боротьбу з тероризмом та захист державного суверенітету [15]. Національна поліція, у свою чергу, забезпечує публічну безпеку і порядок, протидіє злочинності [16]. В умовах війни ці напрями часто переплітаються, особливо у питаннях виявлення та затримання диверсантів, коректувальників вогню, колабораціоністів.

Координація оперативно-розшукової діяльності різних правоохоронних органів є окремим важливим напрямом міжвідомчої взаємодії. Оперативні підрозділи СБУ, поліції, Державного бюро розслідувань мають налагоджувати тісну співпрацю для обміну оперативною інформацією, проведення спільних заходів, використання агентурного апарату. Проте, на практиці спостерігається певна відомча замкненість, коли кожна структура намагається монополізувати інформацію.

Позитивним прикладом удосконалення координаційних механізмів є створення Офісом Генерального прокурора спеціалізованих підрозділів з розслідування воєнних злочинів, які координують свою діяльність з Службою безпеки України, Національною поліцією та міжнародними експертними місіями. Такий інтегрований підхід дозволяє консолідувати зусилля різних відомств для досягнення спільної мети [10, с. 566].

Важливим напрямом удосконалення координації є розвиток нормативно-правової бази. Чинне законодавство недостатньо чітко регламентує механізми координації правоохоронної діяльності саме в умовах воєнного стану, що створює правові прогалини та ускладнює практичну реалізацію координаційних повноважень. Потребує законодавчого закріплення порядку взаємодії правоохоронних органів з військово-цивільними адміністраціями, механізми узгодження їхніх рішень та розв'язання можливих конфліктів компетенції.

Удосконалення нормативно-правового регулювання координації має відбуватися за кількома напрямками. По-перше, необхідно чітко визначити повноваження та відповідальність кожного суб'єкта координації, встановити ієрархію координаційних органів. По-друге, слід регламентувати процедури прийняття координаційних рішень, механізми їх оскарження та контролю за виконанням. По-третє, потрібно врегулювати питання обміну інформацією, доступу до баз даних, спільного використання ресурсів [17, с. 21-23].

Перспективним напрямом оптимізації координації є впровадження сучасних інформаційних технологій. Створення єдиних електронних баз даних, систем оперативного зв'язку та обміну інформацією між різними правоохоронними органами значно підвищить ефективність координаційної взаємодії. Досвід країн НАТО свідчить, що цифровізація координаційних процесів дозволяє суттєво скоротити час на прийняття рішень та забезпечити прозорість взаємодії різних відомств.

Окремої уваги потребує питання координації правоохоронної діяльності на деокупованих територіях. Відновлення правопорядку в районах, звільнених від російської окупації, вимагає тісної координації дій Національної поліції, Служби безпеки України, прокуратури, а також залучення міжнародних експертів для фіксування злочинів окупаційної влади. Створення спеціальних міжвідомчих груп для роботи на деокупованих територіях є прикладом ефективної координаційної практики.

Робота на деокупованих територіях має свою специфіку, яка вимагає особливих форм координації. Насамперед, необхідно провести комплексну перевірку працівників правоохоронних органів, які перебували в окупації, на предмет їхньої співпраці з окупаційною владою. По-друге, слід забезпечити координацію між різними відомствами при фіксуванні слідів злочинів, вчинених окупантами. По-третє, потрібна координація із гуманітарними організаціями для надання допомоги постраждалому населенню.

Суттєвим чинником, що впливає на координацію правоохоронної діяльності, є мобілізація частини працівників правоохоронних органів до лав Збройних Сил України. Це зумовлює необхідність перерозподілу функціональних навантажень між різними відомствами, що вимагає гнучкої координації та оперативного реагування на зміни кадрового потенціалу [18, с. 195].

Необхідно також звернути увагу на координацію превентивної діяльності правоохоронних органів. В умовах воєнного стану особливого значення набуває запобігання злочинам, пов'язаним з колабораціонізмом, мародерством, незаконним обігом зброї, що вимагає узгодженої превентивної роботи різних правоохоронних структур.

Координація превентивної діяльності має включати спільний аналіз криміногенної ситуації, вироблення узгоджених стратегій профілактики, проведення спільних превентивних операцій. Особливу увагу слід приділити координації у сфері протидії організованій злочинності, яка в умовах воєнного стану може намагатися використати ослаблення державного контролю для розширення своєї діяльності [19, с. 332].

Важливим аспектом координації є також взаємодія правоохоронних органів з органами місцевого самоврядування. Ми підтримуємо думку В.М. Коваленка, що ефективність взаємодії поліції з органами місцевого самоврядування безпосередньо залежить від систематичного спілкування представників органів поліції та органів місцевого самоврядування, у ході якого виявляються спільні проблеми та виробляються шляхи їх вирішення. Виходячи із сутності поняття «взаємодія», для того, щоб будь-який процес можна було назвати взаємодією, необхідно щоб такий процес відображав двосторонній вплив суб'єктів взаємодії один на одного, з метою досягнення спільної мети. У контексті цього слід акцентувати увагу, що головним критерієм оцінки ефективності діяльності поліції в Україні відповідно до закону є рівень довіри населення. Якщо більш детально зупинитися на механізмі формування

такої довіри, варто зазначити, що будь-яка діяльність щодо забезпечення належного стану правопорядку, публічної безпеки та порядку розглядається як обов'язок виключно органів Національної поліції України. Беззаперечно, поліція є спеціальним органом влади, який покликаний реалізовувати свої повноваження з метою протидії злочинності, забезпечення публічної безпеки та порядку, захисту інтересів суспільства та держави [20, с. 13].

Висновки. Враховуючи вищезазначене, можна зробити наступні узагальнені висновки. У процесі дослідження нами було виявлено основні проблеми координації правоохоронної діяльності в умовах правового режиму воєнного стану, зокрема: дублювання повноважень координуючих органів, недостатній розвиток інформаційного обміну, складнощі взаємодії з військовими структурами, прогалини в нормативно-правовому регулюванні, відомча замкненість окремих правоохоронних органів, недостатня інтеграція з міжнародними партнерами. Ці проблеми знижують ефективність правоохоронної діяльності та потребують невідкладного вирішення.

Водночас визначено перспективні напрями удосконалення координації правоохоронної діяльності: створення єдиних координаційних центрів на регіональному рівні, цифровізація координаційних процесів через впровадження інтегрованих інформаційних систем, стандартизація професійної підготовки працівників правоохоронних органів, налагодження координації з міжнародними партнерами, залучення громадськості до координаційних процесів.

Ефективна координація правоохоронної діяльності в умовах воєнного стану потребує комплексного підходу, який поєднує удосконалення нормативно-правової бази, організаційних механізмів, інформаційно-технологічного забезпечення та розвиток міжнародної співпраці. Необхідно законодавчо закріпити повноваження та відповідальність координуючих органів, встановити чіткі процедури прийняття та виконання координаційних рішень, забезпечити належне ресурсне забезпечення координаційної діяльності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Новий тлумачний словник української мови: У 4 т.: 42000 слів / Уклад. В. Яременко, О. Сліпущко. К.: Аконіт, 1998. 910 с.
2. Печенкін І. Координація діяльності з протидії злочинності та корупції як один із пріоритетних напрямів роботи прокурора. *Віче*. 2015. № 2. С. 24–27. URL: <https://veche.kiev.ua/journal/4546/>
3. Кальман О.Г. Координація діяльності правоохоронних органів по запобіганню та протидії корупції. Прокурорський нагляд за дотриманням антикорупційного законодавства України та Казахстану: збірник наукових праць. Київ: Національна академія прокуратури України, 2014. С. 38–48.
4. Мозгова В.А. Поняття та рівні координації діяльності правоохоронних органів із протидії злочинності й корупції. *Часопис Київського університету права*. 2013. № 2. С. 290–294. URL: <https://chasprava.com.ua/index.php/journal/issue/view/47/2-2013-pdf>
5. Мудров А., Європіна І. Форми координації діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2013. № 3. С. 73–78. URL: <http://www.visnyknapu.gr.gov.ua/archive.php>
6. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12 травня 2015 р. № 389-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 28. Ст. 250.
7. Про військово-цивільні адміністрації: Закон України від 3 лютого 2015 р. № 141-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 13. Ст. 87.
8. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
9. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1697-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 2-3. Ст. 12.
10. Боровик А.В. Роль прокуратури у документуванні та розслідуванні воєнних злочинів в ході російсько-української війни. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 2. С. 564-566. URL: http://www.lsej.org.ua/2_2024/141.pdf.
11. Баганець О. Правові засади здійснення реформи прокуратури в Україні. *Актуальні проблеми правознавства*. 2019. Випуск 1(17). С. 43-48. URL: <https://appj.wunu.edu.ua/index.php/appj/article/view/613/603>.
12. Фролова О.Г. Щодо необхідності координації інформаційно-аналітичної діяльності правоохоронних органів. *Право і безпека*. 2003. № 4. С. 188-191.

13. Ступник Я.В., Плиська В.В., Гецько М.М. Інформаційно-аналітичне забезпечення протидії наркозлочинності. *Visegrad journal on human rights*. 2021. № 2. С. 96-103. URL: https://journal-vjhr.sk/wp-content/uploads/2021/06/VJNR_2_2021-1.pdf.
14. Рябчинська О.П., Плутицька К.М., Рябчинський Д.А. Взаємодія правоохоронних органів у протидії самовільному залишенню військової частини або місця служби військовослужбовцем: нормативно-правовий аспект. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. Том 3. № 6. С. 110-116. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/347097/334090>.
15. Про Службу безпеки України: Закон України від 25 березня 1992 р. № 2229-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 27. Ст. 382.
16. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 р. № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40-41. Ст. 379.
17. Демська І.Я., Чорний В.П., Кожухар Є.В. Координація діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності: методичні рекомендації. Офіс Генерального прокурора. Київ. 2021. 49 с.
18. Цимбалюк В.І. Красько М.І., Омельченко С.Л. Правові аспекти діяльності Національної поліції в умовах правового режиму воєнного стану. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. № 3. С. 193-201. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2025/06/31-2.pdf>.
19. Кіблик Д.В. Місце і роль підрозділів превентивної діяльності в системі органів Національної поліції. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Право*. 2024. Випуск 86. Частина 3. С. 330-335. URL: <https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2025/01/52-1.pdf>.
20. Коваленко В.М. Взаємодія органів місцевого самоврядування та Національної поліції України. Сучасна європейська поліцейстика та можливості її використання в діяльності Національної поліції України. Харків, 2019. С. 12-13.
21. Ступник Я.В., Білаш О.В., Данко В.Й. Координація діяльності правоохоронних органів у сфері протидії наркозлочинності. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Право*. 2021. Том 64. С. 322-327. URL: <https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2021/08/62.pdf>.

Дата першого надходження рукопису до видання: 25.12.2025

Дата прийняття до друку рукопису після рецензування: 20.02.2026

Дата публікації: 5.03.2026

© Ступник Я.В., Фурик Б.Ю., Ступник М.В., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії СС BY 4.0